Divendres 4 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 7,1-2.10.14.25-30): En aquell temps, anava Jesús per la Galilea, ja que no volia transitar per la Judea, perquè els jueus el volien matar.

I era pròxim el dia de la festa dels jueus, la dels Tabernacles.

Però quan pujaren el seus germans a la festa, també ell hi pujà, no manifestament, sinó com d'amagat.

Quan ja la festa era a la meitat, pujà Jesús al temple i ensenyava.

Deien, doncs, alguns dels de Jerusalem: «¿No és aquest el que tracten de matar? I mireu que parla obertament i no li diuen res. Per ventura han reconegut veritablement els dirigents que aquest és el Crist? Però aquest sabem d'on és; i el Crist, quan vindrà, ningú no sabrà d'on és». Llavors clamà Jesús ensenyant en el temple, i dient: «Cert, a mi em coneixeu, i sabeu d'on soc. Però de mi mateix no he vingut, sinó que el qui m'ha enviat és verídic, el qual vosaltres no coneixeu. Jo el conec perquè d'ell soc i ell m'ha enviat». I per això tractaven d'agafar-lo, però ningú no va posar-li les mans al damunt, perquè encara no havia arribat la seva hora.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Ningú no va posar-li les mans al damunt, perquè encara no havia arribat la seva hora»

Fr. Matthew J. ALBRIGHT
(Andover, Ohio, Estats Units)

Avui, l'Evangeli ens permet de contemplar la confusió que sorgí sobre la identitat i la missió de Jesucrist. Quan la gent es troba cara a cara davant de Jesús, aleshores hi ha malentesos i presumpcions en relació a la seva identitat, a com es compleixen o no en Ell les profecies de l'Antic Testament i sobre el que Ell realitzarà. Les suposicions i els prejudicis menen vers la frustració i la ira. Això ha estat així sempre: la confusió al voltant del Crist i de l'ensenyament de l'Església desperta controvèrsia i divisió religiosa. El ramat es dispersa si les ovelles no reconeixen llur pastor!

La gent diu: «Aquest sabem d'on és; i el Crist, quan vindrà, ningú no sabrà d'on és» (Jn 7,27), i conclouen que Jesús no pot ser el Messies perquè Ell no s'ajusta a la imatge del "Messies" en la que ells havien estat ensenyats. D'altra banda, saben que els Prínceps dels Sacerdots volien matar-lo, però alhora veuen que Ell es mou lliurement sense ser apressat. De manera que es pregunten si potser les autoritats «han reconegut veritablement els dirigents que aquest és el Crist» (Jn 7,26).

Jesús talla de soca-rel la confusió tot identificant-se Ell mateix com l'enviat pel qui és la "veritat" i digne de crèdit (cf. Jn 7,28). El Crist és conscient de la situació, tal com el retrata sant Joan, i ningú no el deté perquè encara no era arribada l'hora de revelar plenament la seva identitat i la seva missió. Jesús desafia les expectatives en mostrar-se no pas com un líder conqueridor que ha d'enderrocar la opressió romana, sinó com el "Servent Sofrent" d'Isaïes.

El Papa Francesc escrigué: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida entera dels qui es troben amb Jesús». És urgent que nosaltres ajudem cadascú a anar més enllà de les suposicions i dels prejudicis sobre qui és Jesucrist i què és l'Església, i al mateix temps facilitar-los l'encontre amb Jesús. Quan una persona reix a saber qui és realment Jesús i què és l'Església, aleshores abunden la joia i la pau.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Moltes vegades, buscar Jesús és un bé perquè és la mateixa cosa que buscar la Paraula, la veritat i la saviesa. Mentre guardem la llavor de la veritat dipositada en la nostra ànima, i els manaments, la Paraula no s'allunyarà de nosaltres» (Orígenes)

- «La llibertat no és poder fer sempre el que es vol: això ens torna tancats, distants i ens impedeix ser amics oberts i sincers. La llibertat és el do de poder triar el bé: això és llibertat» (Francesc)

- «Jesús, com els profetes d'abans d'Ell, va sentir per al temple el més profund respecte. Hi va ser presentat per Josep i Maria quaranta dies després de néixer. A l'edat de dotze anys, va decidir de quedar-se al temple per recordar als seus pares que es devia als afers del seu Pare. Cada any hi pujava, almenys per la Pasqua, durant la seva vida oculta; el seu ministeri públic està marcat pels seus pelegrinatges a Jerusalem en les grans festes jueves» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 583)

Altres comentaris

«Encara no havia arribat la seva hora»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'evangelista Joan ens diu que a Jesús no li «havia arribat encara la seva hora» (Jn 7,30). Es refereix a l'hora de la Creu, al precís i preciós temps de donar-se pels pecats de l'entera Humanitat. Encara no ha arribat l'hora, però ja es troba molt a prop. Serà el Divendres Sant quan el Senyor portarà fins a la fi la voluntat del Pare Celestial i sentirà —com escrivia el Cardenal Wojtyla— tot «el pes d'aquella hora, en què el Servent de Yahvé ha de complir la profecia d'Isaïes, pronunciant el seu "sí"».

Crist —en el seu constant anhel sacerdotal— parlà moltíssimes vegades d'aquesta hora definitiva i determinant (Mt 26,45; Mc 14,35; Lc 22,53; Jn 7,30; 12,27; 17,1). Tota la vida del Senyor es veurà dominada per l'hora suprema i la desitjarà de tot cor: «Amb un baptisme haig de ser batejat, i com em sento urgit fins que no es compleixi!» (Lc 12,50). I «El dia abans de la festa de la Pasqua, sabent Jesús que havia arribat la seva hora de passar d'aquest món al Pare, havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a la fi» (Jn 13,1). Aquell divendres, el nostre Redemptor lliurarà a les mans del Pare el seu esperit, i des d'aquell moment la seva missió ja acomplerta esdevindrà la missió de l'Església i de tots els seus membres, empesos per l'Esperit Sant.

A partir de l'hora de Getsemaní, de la mort en Creu i la Resurrecció, la vida encetada per Jesús «sostè tota la Història» (Catecisme de l'Església n. 1165). La vida, el treball, la pregària, l'entrega de Crist es fa present ara en la seva Església: és també l'hora del Cos del Senyor; la seva hora esdevé la nostra hora, la d'acompanyar-lo en l'oració de Getsemaní, «sempre desperts —com afirmava Pascal— fent-li costat en la seva agonia, fins al final dels temps». És l'hora d'actuar com a membres vius de Crist. Per això «la pregària de l'hora de Jesús continua sempre essent la seva, de la mateixa manera que la Pasqua que va succeir "una vegada per sempre", continua present en la litúrgia de la seva Església» (Catecisme de l'Església n. 2746).